

نقش والدین در مسابقات شمشیربازی

ترجمه: عباسعلی فاریابی

۱۴۰۳/۱/۲۳

معمولا تیم های ورزشی یک مربی دارند. اما به نظر می رسد که این مسئله همیشه در اکثر تیم های نونهالان و نوجوانان صادق نیست... وقتی وارد یک سالن ورزشی می شوید و به سر و صدای یک بازی به دقت گوش دهید به سرعت متوجه خواهید شد که اکثر تیم های ورزشی جوان ترها در واقع ۸ تا ۱۰ مربی در اطراف زمین دارند.

اما متأسفانه فقط یکی از این افراد مربی واقعی است.

۹۰ درصد دیگر افراد درگیر والدینی هستند که خود را با نقش کمک مربی مشخص کرده اند و احساس می کنند باید دستورات خود را برای بازیکنان در زمین با فریاد اعمال کنند.

البته اشتباه نکنید...

اکثر این والدین نیت خوبی دارند.

آنها از ته دل بر این باورند که وقتی فرزندشان در کنار زمین دستورات آنها را از روی صندلی دریافت می کند، به عملکرد فرزندشان در زمین کمک می کنند.

اما، اینگونه نیست.

لذا اپدومی کوچینگ والدین از حاشیه پیست، باید فوراً متوقف شود.

" شمشیربازی ورزش متفاوتی است، به دلیل که آن یک ورزش انفرادی است! "

شمشیربازی برای فرزند شما با هیچ ورزش کودکان دیگری تفاوتی ندارد...

در یک مسابقه شمشیربازی چهار نقش اصلی وجود دارد:

• مربی

- شمشیرباز
- داور
- تماشاچی

هر فردی که در یک مسابقه حضور دارد می تواند تنها یکی از این چهار نقش را ایفا کند.

- اگر مربی هستید، وظیفه شما هدایت تیم/شمشیرباز است.
- اگر شمشیرباز هستید، نقش شما بازی کردن می باشد.
- اگر شما داور هستید، مسئولیتتان قضاوت مسابقه است.
- اگر تماشاچی هستید، دلیل حضور شما تماشا کردن مسابقه می باشد.

به این ترتیب، بسیار مهم است که هر فردی که در مسابقات شمشیربازی شرکت می کند، نقشی را که باید در طول روز ایفا کند، درک کند و به آن احترام بگذارد.

گاهی اوقات نقش افراد بین مربی و تماشاگر بسته به مسابقه ای که درگیر هستند تغییر می کند.

حالا که ما در مورد این موضوع صحبت می کنیم...

بدانید که تجربه مربیگری و بازی قبلی شما هیچ ارتباطی به بازی مورد نظر ندارد.

- ❖ حتی اگر ۲۵ سال پیش شمشیرباز خوبی بوده اید و در سطح بین المللی بازی می کرده اید، شما یک تماشاگر هستید.
- ❖ حتی اگر تجربه مربیگری شما هم سطح با مربی فرزندان می باشد، شما باز هم یک تماشاچی هستید.
- ❖ حتی اگر ادعا دارید که ۴۰ سال با شمشیربازی سروکار داشته اید و می دانید در مورد چه چیزی صحبت می کنید، شما باز هم تماشاگر محسوب می شوید.
- ❖ حتی اگر مدیر یک باشگاه هم باشید، شما همچنان تماشاچی هستید.

والدین باید این را درک کنند: اگر شما در جریان مسابقه جاری مربی نباشید، شما حق ندارید از کنار پیست بازیکن را کوچ کنید.

حتی مربیان کلاس جهانی مانند کریستین باور نیز از این قاعده پیروی می کنند.

بنابراین، والدین باید در عوض چه کاری را انجام دهند؟

نقش والدین به عنوان یک تماشاگر بسیار ساده است...

مسابقه را تماشا کنید و شمشیرباز روی پیست خودتان را تشویق کنید.

عبارت **تماشای مسابقه** کاملاً روشن است و نیازی به توضیح بیشتر ندارد.

شاید هم معنی "تشویق" را بدهد...

اما تشویق کردن به معنای زیر نیست:

- دادن مشاوره مربیگری.
- فریاد زدن بر سر یکی از شمشیربازان یا داوران.
- شلوغ کردن یا تهدید کردن.

بلکه آن به معنای لذت بردن از مسابقه و گهگاه کف زدن و تشویق برای هر دو شمشیرباز روی پیست است.

در اینجا یک قانون کلی وجود دارد که باید همیشه به خاطر بسپارید...

به محض اینکه در بین جمعیت سرپا شدید، شما در حال انجام یک کار اشتباه هستید.

نتیجه گیری

به طور کلی، نکته عمده ما اینجاست:

وقتی والدین از کنار زمین فریاد می زنند، لذت تجربه ورزشی بازیکن خود را کمتر می کنند.

والدین باید یک گام عقب تر بایستند و نقش خود بهتر درک کنند.

ضمن اینکه به خاطر داشته باشید ...

قرار نیست فرزندان شما برای همیشه مشغول ورزش کودکان باشند.

بنابراین، بنشینید، از بازی لذت ببرید و بگذارید مربیان کار خود را انجام دهند.

اقتباس شده از مقاله <https://www.basketballforcoaches.com/parents-coaching-sidelines/>

